

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKSCIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Lietuvos Komunistų partijos Centro Komitetui Lietuvos Tarybų Socialistinės Respublikos Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumui Lietuvos TSR Ministrų Tarybai

Tarybų Sąjungos Komunistų partijos Centro Komitetas, TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumas ir TSRS Ministrų Taryba karštai sveikina Lietuvos TSR darbininkus, kolūkiečius, inteligentiją, visus darbo žmones reikšmingo įvykio — Tarybų valdžios Lietuvoje atkūrimo 40-mečio ir Lietuvos TSR apdovanojimo Spalio revoliucijos ordinu — proga.

Prieš keturiasdešimt metų, Komunistų partijos vadovaujamos, remdamosi internacionaline Tarybų Sąjungos parama, Lietuvos darbininkų klasė ir darbo valstietija nuvertė neapkenčiamą fašistinį režimą ir atkūrė Tarybų valdžią, paskelbdamos Lietuvos Tarybų Socialistinę Respubliką. Lietuvoje vėl buvo iškelta revoliucinė Spalio vėliava. Laimėjo pergalę didžiosios Lenino idėjos, už kurias ilgus metus kovojo Lietuvos bolševikų vadovaujamos darbo žmonių masės. 1940 metų socialistinės revoliucijos pergalė buvo posūkio taškas lietuvių tautos gyvenime. Ji padarė galą išnaudotojų viešpatavimui, išvadavo darbo žmones iš ekonominės, socialinės ir nacionalinės priespaudos, įvedė tikrą liaudies valdžią, atverdamą plačias perspektyvas visų piliečių dalyvavimui tvarkant visuomenės ir valstybės reikalus. Darbo liaudies valia Lietuvos TSR savanoriškai įstojo į brolišką Tarybų Socialistinių Respublikų Sąjungą, ir štai jau keturi dešimtmečiai ji kaip lygi tarp lygiųjų savo deramu indėliu prisideda prie Tarybų daugiatautės valstybės ekonominės ir gyvenbinės galios stiprinimo. Didžiojo Tėvynės karo metais Lietuvos sūnūs ir dukros kartu su visomis mūsų šalies tautomis didvyriškai kovėsi frontuose ir priešo užnugaryje už socialistinės Tėvynės laisvę ir nepriklausomybę.

Savo šlovingą jubiliejų — Tarybų valdžios atkūrimo 40-ąsias metines — respublikos darbo žmonės sutiko dideliais pasiekimais kuriant komunizmą. Remdamosi nesavanaudiška brolišką mūsų šalies tautų, ir pirmiausia rusų tautos pagalba, Tarybų Sąjungos Komunistų partijos vadovaujama Lietuvos TSR pasiekė didelių laimėjimų ekonomikos vystymo srityje. Palyginti su 1940 metais pramonės gamyba išaugo 56 kartus. Sukurtos ir spartėjančios tempais vystomos žakos, lemiančios mokslinę-techninę pažangą, — elektroenergetika, staklių gamyba, chemijos pramonė. Kolūkinės santvarkos pergalė iš pagrindų pakeitė Lietuvos kaimo dirbančiųjų socialinius-ekonominius santy-

kius, kultūrą ir buitį. Sukurta stambi labai produktyvi žemės ūkio gamyba, ji nuosekliai pertvarkoma industriniais pagrindais. Iš agrarinio krašto su smulkiais vienkiemio ūkiais, kuriame buvo įsigalėję buožės, Lietuva tapo aukštai išsivysčiusia industrine-agrarine socialistine respublika, kurios ekonomika yra svarbi vieningo šalies liaudies ūkio komplekso sudėtinė dalis. Neregėtai suklestėjo mokslas, literatūra, kultūra, menas, nuolat kyla liaudies gerovė. Respublikoje, kaip ir visoje šalyje, tvirtai įsišaknijo socialistinis gyvenimo būdas. Išaugo naujos darbininkų klasės, kolūkinės valstietijos, inteligentijos — patriotų, internacionalistų, aktyvių komunistų kūrėjų — kartos. Tarybų Lietuvos laimėjimai įtikinamai patvirtina neribotas socializmo galimybes, jo pranašumą prieš kapitalizmą.

Lietuvos Komunistų partija, būdama darbo žmonių avangardas ir organizatorė, sumaniai telkia jų pastangas, kad būtų įvykdyti partijos XXV suvažiavimo nutarimai, vėlesni TSKP CK nutarimai, uždaviniai, iškelti TSKP CK Generalinio Sekretoriaus, TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Pirmininko drg. L. Brežnevo kalbose. Respublikoje plačiai išsivystė socialistinis lenktyniavimas dėl dešimtojo penkmečio planų sėkmingo įvykdymo, gamybos efektyvumo didinimo ir produkcijos kokybės gerinimo, dėl labai gerų galutinių rezultatų. Partinės organizacijos atlieka įvairiapusį darbą liaudies idejinio-politinio ir dorovinio auklėjimo srityje, skiepija jai ištikimybę marksizmo-leninizmo, tarybinio patriotizmo ir proletarinio internacionalizmo idėjoms.

Tarybų Sąjungos Komunistų partijos Centro komitetas, TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumas ir TSRS Ministrų Taryba yra įsitikinę, kad Lietuvos TSR komunistai, darbininkai, kolūkiečiai ir inteligentija, visi darbo žmonės pažymės artėjančią TSKP XXVI suvažiavimą naujais komunizmo kūrimo laimėjimais, ir ateityje stiprins neišardomą brolišką mūsų šalies tautų draugystę, vienybę ir susitelkimą apie Tarybų Sąjungos Komunistų partiją.

Tegyvuoja Lietuvos Tarybų Socialistinė Respublika!

Tegyvuoja Lietuvos Komunistų partija — kovinis TSKP būrys!

Tegyvuoja Tarybų Sąjungos Komunistų partija — komunizmo kūrimo mūsų šalyje įkvėpėja ir organizatorė!

TSKP
CENTRO
KOMITETAS

TSRS AUKŠČIAUSIOSIOS
TARYBOS
PREZIDIUMAS

TSRS
MINISTRŲ
TARYBA

Anykščiai

1980 m.

liepos

15 d.

Antradienis

Nr.83 (4123)

Kaina 2 kap.

Eina nuo 1948 m.

TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo

Į S A K A S

DEL LIETUVOS TARYBŲ SOCIALISTINĖS
RESPUBLIKOS APDOVANOJIMO
SPALIO REVOLIUCIJOS ORDINU

Už didelius Lietuvos TSR darbo žmonių nuopelnus revoliuciniame judėjime, kovoje dėl Didžiosios Spalio socialistinės revoliucijos pergalės ir pirmosios pasaulio socialistinės daugiatautės valstybės — Tarybų Socialistinių Respublikų Sąjungos — stiprinimo, už didvyriškumą mūsų su mūsų Tėvynės priešais ir laimėjimus kuriant komunizmą Lietuvos Tarybų Socialistinę Respubliką apdovanojti Spalio revoliucijos ordinu.

TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Pirmininkas
L. BREŽNEVAS

TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo sekretorius
M. GEORGADZE

Maskva, Kremlius.

1980 m. liepos 11 d.

Broliškų tarybinių tautų šeimoje

Iš iškilmingo Lietuvos Komunistų partijos
Centro Komiteto ir
Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos posėdžio

I Tarybų Lietuvą atėjo didelė ir džiugi šventė — Tarybų valdžios atkūrimo 40-osios metinės. Transparantais ir vėliavų žilkais pasipuošę respublikos miestai ir kaimai, žmonių, ūkių kolektyvų raportuoja apie gražias darbo pergales, skirtas šiai įžymiai datai, naujais darbo laimėjimais ruošiasi sukelti partijos XXVI suvažiavimą.

Liepos 12 d. Vilniaus Sporto rūmuose įvyko iškilmingas posėdis, skirtas Tarybų valdžios atkūrimo Lietuvoje 40-mečiui. Į jį susirinko Lietuvos KP CK nariai ir kandidatai į CK narius, TSRS ir Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos deputatai, partinių, tarybinių ir visuomeninių organizacijų vadovai, mokslo ir kultūros veikėjai, pramonės ir žemės ūkio pirmūnai, Tarybinės Armijos kariai, jaunimo atstovai.

Susirinkusiųjų nuosirdžiai suiktas, kandidatas į TSKP CK Politinio biuro narius, TSKP CK sekretorius M. Gorbaciovas perskaitė TSKP Centro Komiteto, TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo, TSRS Ministrų Tarybos sveikinimą. Pradėdamas savo kalbą, jis perdavė respublikos darbo žmonėms TSKP CK Generalinio Sekretoriaus, TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Pirmininko draugo Leonido Brežnevo sveikinimus ir geriausių linkėjimų, kuriuos posėdžio dalyviai sutiko audringais plojimais. Drg. Gorbaciovas perskaitė TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo įsaką dėl Lietuvos TSR apdovanojimo Spalio revoliucijos ordinu ir prisegė garbingą apdovanojimą prie respublikos vėliavos.

Pranešimą padarė Lietuvos KP Centro Komiteto pirmasis sekretorius draugas P. Griškevičius.

Priimdami Tėvynės apdovanojimą, pasakė P. Griškevičius, respublikos darbo žmonės, monolitiškai susitelkę apie šlovingąją Komunistų partiją, užtikrina TSKP Centro Komitetą, jo Politinį biurą su įvykiu politiniu ir valstybiniu mūsų dienu veikėju, ištikimu leniniečiu Leonidu Brežnevu priešakyje, kad jie visas iėgas ir energiją skirs sėkmingam didžiū partijos nubrėžtų uždavinių įgyvendinimui.

Tarybų valdžios atkūrimas Lietuvoje — vienas reikšmingiausių įvykių mūsų krašto istorijoje. Tai esminis posūkis, reiškęs, jog prasidėjo nauja epocha lietuvių tautos gyvenime — socialistinio vystymosi epocha.

Komunistų partijos vadovaujamos, remdamosi internacionaline Tarybų Sąjungos parama, Lietuvos darbininkų klasė ir darbo valstietija 1940 metų birželį nuvertė fašistinį režimą. Demokratiškai išrinktas Lietuvos liaudies seimas 1940 metų liepos 21—23 dienomis priėmė istorines Deklaracijas dėl Tarybų valdžios paskelbimo ir Lietuvos Tarybų Socialistinės Respublikos įkūrimo, dėl jos įstojimo į Tarybų Sąjungos sudėtį, dėl žemės paskelbimo valstybės nuosavybe ir stambiosios pramonės, bankų nacionalizavimo.

Kai su entuziazmu pradėta socialistinio statyba nutraukė vokiškieji fašistai, klaslingai užpuolė Tarybų šalį, drauge su visomis tarybinėmis tautomis Lietuvos darbo žmonės ryžtingai stojo ginti Tarybų Tėvynę, narsiai kovėsi fronte ir partizanų būriuose.

Tik Tarybų Sąjungos Komunistų partijos nuolatinio rūpinimosi, nesavanaudiškos visų broliškų tarybinių tautų, ir pirmiausia rusų tautos, paramos dėka, respublikos darbo žmonės per trumpą laiką įveikė visus pokario meto sunkumus, įgyvendino svarbiausius socializmo įtvirtinimo uždavinius.

Drg. P. Griškevičius pabrėžė, kad Komunistų partijos aukščiausias tikslas buvo ir yra nuoseklus liaudies gyvenimo materialinio ir kultūrinio lygio kėlimas. Nuolatinis respublikos gyventojų realiųjų pajamų augimas užtikrinamas didinant darbininkų ir tarnautojų darbo atlyginimą, kolūkiečių darbo apmokėjimą, taip pat sudarant vis palankesnes sąlygas gyventojų pajamų realizavimui. Realiosios pajamos vienam respublikos gyventojui vien per pastaruosius 15 metų padidėjo beveik du kartus.

Tarybų valdžios atkūrimas Lietuvoje sudarė realias politines, ekonomines ir socialines prielaidas plataus užmoio kultūrinei revoliucijai. Dahar Tarybų Lietuva — ištisinio raštingumo kraštas. Šiuo metu vien bendrojo lavinimo mokyklose dirba daugiau mokytųjų negu buržuazijai valdant gimnazijose ir progimnazijose buvo moksliečių. Tarybiniais metais sukurta profesinio techninio mokymo sistema ruošia daugiau kaip 150 specialybių jaunųjų gamybininkų kadrus. Iš buržuazinės santvarkos navedėjome vos 7 tūkstančius specialistų su aukštojo mokslo ir 14 tūkstančių vidurinės grandies specialistų. Nepaprastai suklestėjo me-

nas, literatūra, išaugo liaudies kūrybinės jėgos. Apie plačių liaudies sluoksnių kūrybinę energiją, aktyvią idejinį politinį įsitikinimą išraišką galime spręsti iš nepaprastai išsivysčiusio meno saviveiklos, sutelkusios daugiau kaip 400 tūkstančių žmonių. Jos laimėjimų ryškiausias demonstravimas — masinės dainų, šokių ir muzikos šventės. Dahar vykstančioje jau aštuntoje respublikinėje dainų šventėje dalyvauja 36 tūkstančiai žmonių.

Džiugią Tarybų Lietuvos sukaikį, kalbėjo drg. P. Griškevičius, pažymime įgyvendindami partijos XXV važiavimo nubrėžtą programą, dešimtojo penkmečio uždavinius. Įsengime į lemiamą penkmečio etapą. Respublikos pramonė mirma laiko — iki birželio 27 dienos įvykdė šių metų pirmojo pusmečio produkcijos realizavimo ir daugumos svarbiausių rūšių gaminių išleidimo planą. Pasiaukojamai dirba žemdirbiai. Gražių darbų rezultatų, kovodami už sėkmingą penkmečio užbaigimą, pasiekė visu liaudies ūkio šakų darbuotojai.

Daug didelių darbų, svarbių uždavinių laukia mūsų ateityje. TSKP CK birželio plenumo nutarimai, uždaviniai, iškelti įspūdingame ir mobilizuojančiame draugo L. Brežnevo pranešime plenumo — tai kovinė visų partinių organizacijų, visų darbo kolektyvų, visų liaudies ūkio šakų darbuotojų veiklos programa ruošiantis TSKP XXVI suvažiavimui.

Tarybų Lietuvos komunistų, darbo žmonių vardu P. Griškevičius užtikrino TSKP Centro Komitetą, CK Politinį biurą, drauga L. Brežnevą, jog respublikos komunistai, visi darbo žmonės negailės jėgų ir energijos iškilusiems didingiems uždaviniams įvykdyti, sieks naujų pergalių mūsų Tėvynės labui, komunizmo labui.

Su dideliu lietuvių tautos švente ir aukštu apdovanojimu respublikos darbo žmonės pasveikino sąjunginių respublikų, RFSR miestų ir sričių, karinių delegacijų, atvykusių į jubiliejinę iškilmę, vadovai, svečiai iš Lenkijos Liaudies Respublikos, Vokietijos Demokratinės Respublikos, Vengrijos Liaudies Respublikos delegacijų vadovai.

Su dideliu pakilimu iškilmingo posėdžio dalyviai priėmė sveikinimo laišką TSKP Centro Komitetui, TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumui, TSRS Ministrų Tarybai, draugui L. Brežnevui. (ELTA)

JIE VADAVO ANYKŠČIUS

Anykščių II-os vidurinės mokyklos moksleiviai jau seniai susirašinėja su Raudonosios vėliavos ordino Vitebsko 145-osios šaulių divizijos veteranais. Laiškai ateina iš Leningrado, Dnepropetrovsko, Tulos, Ivanovo. Šių laiškų moksleiviai labai laukia, juos susidomėję skaito ir labai noriai į juos atsakinėja.

Išvaduose miestuose dabar gyvena buvę divizijos kariai, tuomet, 1944-ųjų metų liepą vadavę Anykščius kraštą nuo vokiškųjų fašistinių grobių.

Nuo Maskvos iki Elbės upės praėjo karo kelias Ivanas Romanovas, pabūko tarnybos vadas. Mūsų respublikos teritorijoje jis kovėsi atskirame 255 prieštankiniame naikinamajame divizione. Tarnyboje, kurią sudarė 12 karių, petys į petį ėjo kartu rusai, ukrainiečiai, uzbekai ir lietuviai iš Kauno. Tik ką balges vidurinę mokyklą išėjo į frontą I. Romanovas. Devyniolikametis jaunuolis gynė Maskvą, vadavo daugelį Lietuvos miestų, Lenkijos žemę. Didžiojo Tėvynės karo I laipsnio ir Raudonosios žvaigždės ordino, medaliu „Už drąsą“, „Už kovinius nuopelnus“ ir kiti byloja, kaip narsiai kovojo I. Romanovas. Jo sąskaitoje 10 sunaikintų tankų, tarp jų ir „tigras“.

Po karo jis baigė Institutą ir dabar dirba inžinieriumi prie hidroelektrinių statyby.

Nuo 1941-ųjų metų spalio iki pat karo pabaigos šitame pačiame divizione kovėsi Nikolajus Siomuškinas, pirmąjį kovos krikštą gavęs ties Smolensku. Jis mena žūbūtinės kovos už Anykščius ir Biržų miestus. Ilgai lauktą Pergalės dieną jis sutiko Vokietijoje Giteišeno mieste ant Baltijos jūros kranto.

Daugelis frontininkų su dėkingumu mena 145 divizijos sanitarinio batalijono gydytoją Niną Avdikičevą. Po demobilizacijos ji baigė ordinatūrą ir dirbo vyr. terapeute Tiumenės srityje plėšinių žemių rajone. Du metus dirbo gydytoja Alžyre. Jau penki metai, kai Nina Avdikičevė pensininkė, tačiau su darbu nesiskiria.

Laiškai įdomūs. Veteranai pasakoja apie save, apie savo kovų draugus, apie šeimą, darbą. Atsuntę savo prisiminimus Tarybu Sąjungos Didvyrio A. Sagalovo pulko draugas, buvęs 403 šaulių pulko 76 mm pabūklų baterijos būrio vadas Semionas Pozojškis.

Stai ištrauka iš jo prisiminimų.

„...403-asis šaulių pulkas forsavo Sventąją ir įsitvirtino vakariname jos krante

Anykščių miestelyje. Liepos 15 dienos ryte sulaukęs pastiprinimo priešas sutelkė jėgas, į pulką nukreipė galingą artilerijos, minosvaidžių ugnį, tankus. Vokiečiai prasiveržė į gyvenvietę, kur buvo vienas iš dalinių su pulką vėliava. Padėtis pasidarė kritiška. Ir staiga pasigirdo komanda:

— Vėliavą pirmyn!

Ir suplevėsavo, suplazdėjo vėlyje raudonas auodeklas. Kariai ratu apsupo kovinę vėliavą ir atmušinėjo įnirtingas atakas. Kulcos ir sviediniai krito į kiekvieną žemės metrą. Bet mūsų kariai ištvėringai atlaikė puolimo prieš atakas automatių ir rankinių granatų ugnį. Jie nuklėjo žemę prieš lavonais. Tačiau priešai siurino ratą. Priešo sviedinių skeveldromis daugelyje vietų buvo suaižytas vėliavos kotas. Vėliavnešys vyr. seržantas Michailas Judinas nuėmė raudoną auodeklą nuo koto, apvyniojo jį aplink save, paslėpė po palaidine. Bet staiga jis pajuto aštrų skausmą kojoje: per ją kiaušai praėjo prieš kulka. Plūdo kraujas, seko vėliavnešio jėgos.

Kai jis nebegalėjo paeiti, pasakė:

— Aš sužėlęs. Paimkite vėliavą. Saugokite.

Nuėmė nuo jo raudoną auodeklą, perdavė jį asistentui seržantui Anatolijui Sagalovui. Tas greitai apuko jį aplink savo po palaidine.

— Drąsiau, draugai, — sušuko jis, — vėliava su mumis!

Taip jis nuvedė paskui save ir kitus draugus.

Priešo tankai ir savaeigiai pabūklai šaudė tiesiu taikymu iš trumpų distancijų. Vienas sviedinys sprogo netoli Sagalovo, antras visai šalia. Trečiojo sviedinio skeveldros patalė tiesiai į Anatolijų, ir jis jau nebegalėjo atsikelti. Tuomet prie jo pribėgo seržantas Ivanas Vasilkovas. Vėliava sviedinių skeveldrų buvo apdraskyta. Vasilkovas nuėmė ją, aplietą draugo krauju, ir taip pat paslėpė po palaidine.

Daliniai atėjo įsakymas: prasiveržti ir susijungti su savaistais. Nors kariai neturėjo prieštankinių granatų, o kulcosvaidžių diskuose liko suskaiduoti šoviniai, jie pasiryžo prasiveržti. Komunistas seržantas Genadijus Vargasovas laikėsi arčiau Vasilkovo. Jis ėjo greta, pasirošęs bet kurią minutę paimti pulko šventenybę ir išnešti ją per kovos ugnį. Šalia buvo kulcosvaidininkai Vedeckinas, Malyševs, Karbunkovas ir kiti. Visi turėjo vieną troškimą — išsaugoti pulko vėliavą.

Kai kariai pakilo į ataką, virš kovos lauko pro šūvių gaudesį nuskambėjo žodžiai: „auksio raidėmis išrašyti ant kovinės vėliavos“.

— Už mūsų tarybinę Tėvynę!

Tai buvo nepaprasta ataka. Kariai šaudė pavieniais šūviais. Jie ėjo išsitiesę visu ūgiu. Ir priešų apsuptis buvo pralaužta, kariai prasiveržė prie savo dalinio.

Semionas Pozojškis (dešinėje) su fronto draugu Pavlu Kodincevu.

Netrukus, kai nutilo mūsų šiai, į pulką atnešė Raudonosios vėliavos draiskaną, kurios kovų ugnyje nepastebėjo kulcosvaidininkai. Ją surado komunistas Anatolijus Solovjovas toje vietoje, kur žuvo Sagalovas. Rūpestingos rankos su meile sušluvo šilko draiskaną. Sugėrusi draugų kraują, apdegusi mūsų ugnyje ji tapo dar brangesnė...“.

Šiuo metu S. Pozojškis gyvena Tuloje, kur dirbo žurnalistu srities laikraštyje ir leidykloje. Jis yra pa-

rašęs keletą brošiūrų, knygelių.

Veteranų laiškai. Jie jaučiamas, randa atgarsį jaunose širdyse. Jie leidžia prisiliesti prie likimo žmonių, praėjusių sunkius fronto kelius ir sulaukusį laimingiausios dienos — Pergalės. Tai gyvi vyriškumo, drąsos, ištikimybės Tėvynei pavyzdžiai mūsų jaunimui. Tai eslatetė, kurią vyresnioji karta perduoda jaunajai.

G. Zalkovskaja
Anykščių II vidurinės mokyklos mokytoja

Tai buvo prieš 36 metus

1944-ųjų liepą. Pergalėnagai žengdama į priekį, Tarybinė Armija vadavo iš fašistinių grobių Lietuvą. Tūkstančiai tarybinių karių praėjo tąkart ir per mūsų rajoną, vaduodami miestus ir kaimus, atkovodami kiekvieną žemės pėdą. Prisiminime bent keletą vaduotojų, tų mums nešusių laisvę karių...“.

„Gvardijos leitenantas Ivanas Bratkovas vadavo kulcosvaidininkų būrį. Daug ryžto, drąsos ir sumanumo parodė jo kulcosvaidininkai po mūsų Kryme atvykę į Lietuvą ir pradėję kovas su hitlerininkais netoli Troškūnų. Leitenanto budrumo ir įžvalgumo dėka miestelio prieigose buvo pastebėta priešų pasala, galėjusi padaryti nemažą nuostolių mūsų kariams. Ivanas Bratkovas tą kartą su savo kariais nusprendė apseiti hitlerininkų pasalą. Apėję, ir iš arti, iš vakarų nuses, iš kur priešas nesitikėjo antpuolio, atidengė ugnį. Fašistų pasala buvo išsklaidyta, ju užmačius sužlugę. Už atliktus žygdarbius, už kario narsą gvardijos leitenantas Ivanas Bratkovas andovanotas pirmojo laipsnio Tėvynės karo ordinu. Deja, šio ordino jis jau nespolio prisiegti prie savo palaidinės... Būrio vadas Ivanas Bratkovas žuvo vaduodamas Lietuvą. Tada jam buvo tik dvilėsimis metų. Nesugrįžo Ivanas į savo gimtinę — Stavropolio krašto Kocubievskos rajono Barsukovsko stanicą. Ten dar ir dabar gyvena jo motina Vera Grigorjevna Bratkova. Ji ilgai laukė netino, kur žuvo jos sūnus. Netino, ir apie jo andovanojimą

Tėvynės karo ordinu. Prieš kurį laiką Lietuvos moksleiviu — jaunųjų kraštotyrininkų paieška dėka šio ordino buvo įteiktas molinal, kuri ji perdavė vietos mokyklos, kur kadaise mokėsi jos sūnus, kovinės šlovės muziejui.

„Viktoras Bondarenka dabar gyvena Zaporožės mieste, dirba dėstytoju statybos technikume.

1944-ųjų vasarą jis buvo gvardijos kapitonas ir vadavo gvardijos minosvaidžių divizionui.

Ypač pasižymėjo Viktoro Bondarenkos minosvaidininkai ties Kavarsku ir Stauliais. Dvieju baterijų taiklų ugnis nulažė prie Kavarsko susitelkusį hitlerininkų priešūnį. Paskui dar trečią kartą „užgrojo“ viena „katiuša“, ir privertė gerokai narsėčiusius fašistinių grobių būrius trauktis.

Už ryžtingumą, sumanumą triuškinant fašistinius okupantus ties Kavarsku ir kitose Lietuvos vietovėse gvardijos kapitonas Viktoras Bondarenka buvo andovanotas Raudonosios vėliavos ordinu.

„Penzos srityje, Sosnovoborsko kaime, Nižnij Katmiso kaime gyvenančiam ir ten dirbančiam kino mechanikui Aleksandrui Serginui dažnai tenka demonstruoti filmus apie Didįjį Tėvynės karą. Tokių filmų kadrai jam neretai primena ir savo paties praeitų kelius, atliktus žygdarbius, už juos suteiktus andovanėjimus. Stai antrojo laipsnio Slovēs ordino Aleksandrui primena žūbūtinės kovos su vokiškaisiais okupantais ties Traupiu Gvardijos seržantas Aleksandras Serginas

tada vadovavo skyriui. Kartu su savo kariais seržantas pirmas iš viso batalijono prasigavo į kitą Nevėžio krantą, įsiveržė į fašistų apkasus.

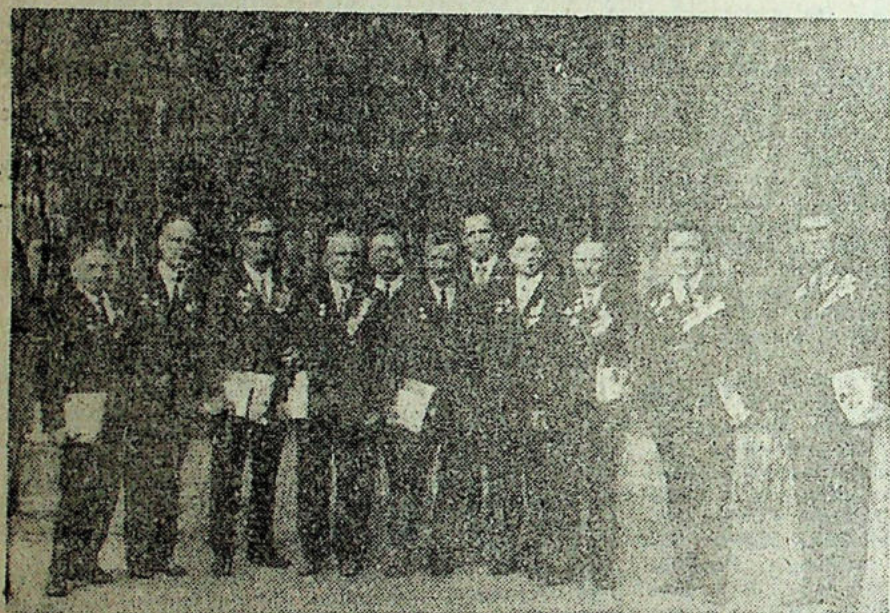
„Pasibaigus karui Fiodoras Skakunas grįžo į gimtąjį Maskalenką kaimą Cerkasy srityje, Cernobaievo rajone. Dar ir dabar jis dirba kolūkyje. Jau nemažai anūkai, kuriems idomu klausytis senelio prisiminimų apie mūsų su fašistais. O ju senelis turi apie ką papasakoti, ką prisiminti.

Pasakodamas apie karą Fiodoras Skakunas neretai miri ir Anykščius, Sventosios upę, Traupį.

Tada vyresnysis seržantas Fiodoras Skakunas buvo žvalgy kuonos radištas. Kai mūsų daliniai priartėjo prie Anykščių, žvalgai jau prieš porą dienų buvo išėję į priešų užnugarį surinkti žinių apie priešą, išžvalgyti neapžįstamą vietovę. Žvalgy surinktas žinias radištas perdavė į divizijos štabą.

Daug pavojų tvkodavo žvalgy priešų užnugaryje. Stai jie, kai maždaug septyniolą kilometrų buvo like iki Traupio, pateko į pasalą. Teko susiremti su hitlerininkais, prasimušti pro priešų ugnį. Rvžlas ir drąsa išgelbėjo žvalgy. Jie pasiekė saviškius, natėikė daug svarbios informacijos apie priešų sutelktas jėgas. Tada Fiodoras Skakunas buvo andovanotas trečiojo laipsnio Slovēs ordinu. Netrukus už narsą, už kovinius nuopelnus jis buvo andovanotas pirmojo laipsnio Tėvynės karo bei Raudonosios vėliavos ordinais.

M. Paveleckas

Grupė Didžiojo Tėvynės karo veteranų, Anykščių krašto vaduotojų. Pirmas iš kairės — N. Siomuškinas, antras — A. Romanovas.

Anykščių išvadavimas

1944 m. liepos pradžioje 145 Raudonosios Vėliavos ordino, Vitebsko šaulių divizija, kaudamasi 43-osios armijos sudėtyje, triuškindama priešų užtvaras, 10—15 km aplenkusi sparnuose puolantių kaimynus, išvadavo Anykščius. 599 šaulių pulkas vakariname miesto pakraštyje forsavo Sventąją, nužgiavo 5—6 km pirmyn ir sutikęs nuožmų hitlerininkų pasipriešinimą, turėjo pereiti gynybą. 729 šaulių pulkas puolė šiauriau Anykščių, o patį Anykščių miestą puolė 403 šaulių pulkas. Divizijos štabas buvo miške, 5—6 km atstumu į rytus nuo Anykščių. Korpuso vadas generolas-majoras Vasiljevas, atsižvelgęs į 145 Raudonosios vėliavos ordino Vitebsko šaulių divizijos vado generolo majoro Dybrovos raportą, leido laikinai, kol iš kairės ir iš dešinės puolantieji junginiai išlygins frontą, pereiti divizijai į gynybą, nes kairiojo kaimyno žinio mis, priešakyje besigina vo-
...etiai sukoncestravo apie

40 tankų ir ėmė grąsinti nepatikimai pridengtam kairiajam divizijos sparnui. Divizijos kairiojo sparno pridėgimui nuo tankų smūgio, korpuso vadas pasiuntė prieštankinės artilerijos pulką.

Auštant apie 30 priešų tankų ir šarvuotų transporterių su pėstininkų desantu staigiu smūgiu nubloškė prieštankinės artilerijos pulką ir įsiveržė į Anykščius. Atsidūrę apsuptyje 403 šaulių pulko kariai drąsiai stoji į kovą su pranašesnėmis priešų jėgomis ir prasiveržė iš apsupties.

Gavęs pranešimą apie tai, kad vokiečiai vėl užėmė Anykščius, divizijos vadas generolas majoras Dybrova įsakė 729 pulko vadui palikti užimamose pozicijose nedidelę priedangą, o pagrindinėmis pulko jėgomis pulki Anykščius kryptimi. Pulku paimti korpuso vadas išskyrė iš savo rezervo prieštankinės artilerijos pulką. Divizijos vadas įsakė man važiuoti pirmyn, surasti 729

šaulių ir išskirto pastiprinimui prieštankinės artilerijos pulko vadus, iškelti jiems kovinius uždavinius ir vadovauti miesto šturmui. Apie 10 val. Anykščių šturmui buvo pasirušta, apie ką ir pranešiau divizijos vadui generolui majorui Dybrovai. Jis atsakė:

— Veik savo nuožiūra.

Kadangi Anykščių mieste buvo daug civilių gyventojų, ataką pradėjome be artilerijos paruošimo. Priešo ugnies taškus įsakiau naikinti pabūklais, pastatytais šaudymui tiesiu taikymu.

Po atkaklaus mūšio, antroje dienos pusėje Anykščiai buvo pakartotinai ir šį kartą galutinai išvaduoti. Daug sužeistų 403 šaulių pulko karių gyventojai buvo paslėpę rūsiuose, ant aukštų ir taip išsaugojo nuo fašistų susidorojimo.

A. Zubrickis

Atsargos pulkininkas, buvęs 145 Raudonosios vėliavos ordino, Vitebsko šaulių divizijos vado vaduotojas

Kur tas sveikatos šaltinis?

Susimąstome ne vienas, pajutęs kokį skausmą ar negalavimą. Neveltui Larošfuko aforizmas sako — „daktarus įvertiname tik tuomet, kai jų netenkame“. Šiandien sunku rasti jauną sveiką žmogų, kuris būtų giliai įsąmoninęs kertinius reikavimus, leidžiančius išsaugoti jaunystę, grožį, gerą sveikatą. Tiesiog kiekviename žingsnyje pastebimi priešinigi reiškiniai — akivaizdus, viešas, masiškas sveikatos niokojimas. Ir visa tai mūsų dienomis, kai sanitarinis švietimas vos ne kiekvieną išmokė nusistatyti diagnozę ir pasiskirti gydymą. Daugelis mūsų gyvena iliuzija, kad sveikata tai kažkas saivalme suprantama, neišsamiama, begalinis šaltinis, kurį galima eksploatuoti beatodairiškai, o jeigu ir sunegaliuosį yra tablečių, lašų, pagaliau ligoninės tam skirtos.

Tikime ar netikime šia iliuzija, tačiau gydytojus verčia nerimauti tokia tendencija. Ne be reikalo pasaulyje, o ir mūsų šalyje pastaruoju laiku vis daugiau ir karščiau kalbama apie sveikatos tausojoimą plačiąja prasme, apie svarbiausią medicinos uždavinį — išmokyti visuomenę sveiko gyvenimo būdo.

Sveikata — tai nereiškia vien ligų nebuvimą. Juk žinoma, kad gyvenime du visiškai sveiki vienodo amžiaus žmonės nebūna vienodi. Vienas stipresnis, kitas silpnėsis. Vienas atsparesnis ligoms, kitas ne toks atsparus ir t. t.

Galima žmones netgi suskirstyti pagal sveikatos

laipsnius. Nuo ko priklauso tas laipsnis?

Dar lopšyje naujagimiai taip pat skiriasi savo sveikata. Kodėl? Pažiūrėkime pirmiausia į motiną. Būsimas naujagimis motinos įsčiose kvėpuoja tuo oru, kuriuo kvėpuojate jūs. Lygiai taip jis reaguoja į motinos nuotaikas. Vyksta naujo organizmo statyba. Ar gavo pakankamai vitaminų, mikroelementų ir kitų būtinų „statybinių medžiagų“? Ar dažnai susimastėte, ką reikia valgyti. Tikriausiai žinote, kad kūdikis, kurį nešiojate po širdimi yra keičiolika kartų jautresnis įvairiems kenksmingiems reiškiniams, kurie persiduoda per motinos kraują.

Ar visada tėvai susimąsto apie pavojus kūdikiui, kai jo laukiama anaipol nebe pirmoje jaunystėje?

Žinome daug atvejų praktikoje, kai iš tikro tėvams prikišti nieko negalima, tačiau naujagimis gimsta silpnas ar net apsigimęs. Sakysime genetika. Taip, dalį priežasčių galima paaiškinti, kaip atpildą už nuėjusių užmarštin kartų nuodėmes. Mūsų karta taip pat kloja pamatus ateičiai. Kokie bus mūsų vaikaičiai?

Vaikatai auga nevienodai. Vieni nežino kas tai yra sloga, o kiti retai kada pabūna be vaistų. Dauguma pastarųjų vėlgi galėtų būti sveiki, jeigu būtų teisingai grūdinami nuo pirmųjų dienų. Susirgusį vaiką irgi būtina grūdinti, tik tai sudėtinga, reikalauja didelės kan-

tybės, laipsniškumo. Vaikystė didelių galimybių periodas. Nuo to priklausys, koks išaugs žmogus. Ar sugebės intensyviai dirbti, sportuoti. Čia dedamas sveikatos pagrindas. Jeigu vaikas dažnai serga, negalime tikėti, kad bus labai stiprios sveikatos užaugęs. Jeigu nutukęs — vadinasi, bus nutukęs ir suaugęs (tikimybė 80 proc.), o tai reiškia ankstyvą senatvę, bus sunku išvengti hipertenzijos ar cukrinės ligos, aterosklerozės ar miokardo infarkto.

Zmonija ilgą amžių kovojusi su nepritekliais, sunkiu fiziniu darbu pelniusi duonos kėsnį, susidarę gražaus o taipogi sveiko žmogaus idealą — tai žmogus pilno kūno sudėjimo (kiek nutukęs) mažai judantis. Galbūt neretai motina laiko savo pareigą pasiekti, kad vaikas būtų riebiulis, kad išsikovsky atleidimą nuo fizikultūros pamokų.

Žinomas posakis Senovės Eladoje „Jeigu nori būti stiprus — bėgiok, nori būti gražus — bėgiok, nori būti protingas — bėgiok“. Noras judėti viena svarbiausių organizmo reikmių ir jeigu mažai vaikal noriai ir daug juda, tai pradedant vyresnėmis klasėmis mokykloje šis noras ma blėsti. Iš kur gi šis noras imsis? Keletas privalomų fizikultūros valandų savaitėje neišlavins kūno. Dažnas jaunuolis užmiršta judesį teikiamą malonumą, nespėjęs šio malonumo pajusti. Susidaro užburtas ratas — neišlavinti

raumenys, netreniruotos širdies — kraujagyslių, kvėpavimo sistemos išsiskia greitą nuovargį, dusulį.

Gyvenimas diktuoja savo tempą. Žmogaus nervai nuolat įtempti, ji veikia didėjantis informacijos srautas. Geros fizinės sveikatos pagaliau reikia atlaikyti toms neigiamoms emocijoms, kuriomis esame dažnai valšinami tiek darbe, tiek parpūtuojame ar netgi namuose.

Vis dažniau prisimename iš viduramžių atkeliavusią sentenciją: „I miestą atvykęs vienas joukdarys padaro daugiau žmonių sveikais, negu du šmtai mulų apkrautų vaistais“.

Kokią reikšmę sveikatai turi gera nuotaika, draugiški ir šilti santykiai kolektyve, namuose, manau, kiekvienas esame pajutę. Tačiau kasdienybėje, pilkų dienų sraute dažnas nemoka nuslėpti susinervinimo, blogą nuotaiką iš darbo nešasi į namus ir atvirkščiai. Vienas nemoka nutylėti, antras nusileisti, kaupiasi audros debesys, kurie ypač nuodija vaikus. Stebisi motina: „Iš kur tas vaikas toks nervingas. Kas bus kai sulauks mano amžiaus?“

Iš tikrųjų psichinė higiena neretoje šeimoje nustelbta buitinių rūpesčių, kasdieninių smulkmenėlių, noro sukurti daiktinį jaukumą.

Dvasinio tarpusavio bendravimo, jaukumo neatstos joks komfortas. Sukurti sveiką atmosferą namuose sunkiau, o ir svarbiau, negu apstatyti naujais baldais butą.

Nekalbu šiandien apie rūkymo ir girtuokliavimo žalą sveikatai. Tai palyginli plačiai nušviestos temos. Tikslas buvo kitas. Padėti susimąstyti, kiek įvairių, ir sąkylume iš pažtūros nekaltų priežasčių griaua sveikatą, niokoja grožį. Juk H. Heinen yra sakęs, kad didžiausias grožis žemėje — tai sveikata. Taip pat turėjau tikslą atkreipti dėmesį, galbūt ir įrodyti, kad tavo sveikata — tai ne vien tik tavo asmeninis reikalas. Susirges, beprasmiškai tapęs invalidu, anksti pasenęs žmogus — tampa našla visuomenei. Mūsų visuomenė vadovaujasi humaniška principais. Iš tikras nelaimės žmogus nepaliekamasis likimo valioje. Tačiau kartu visuomenė negali leisti, kad būtų švaistomi jos turtai. Šiandien netgi galima apskaičiuoti žmogaus sveikatos ir gyvybės kainą. Sveikata — tai nacionalinis turtas. Todėl mažai iš žmogaus reikalauji, kad suprastų, jog nenusiplovęs rankų gali apsikrėsti dizenterija ar kirmėlėmis. Maža san. švietimo, kuris bando įrodyti, kaip kenkia alkoholis arba rūkymas. Reikia bendromis mediku, pedagogu, menininku, visuomenės pastangomis formuoti teisingas visu pirma jaunimo pažiūras į mitybą, poilsį, pasiekti, kad rūkymas, girtuokliavimas būtų laikomi gėdingais reiškiniais. Tai liečia kiekvieną iš mūsų, nesvarbu kokioje kėdėje sėdime. Nuo to priklausys tiek asmeninė, tiek bendra krašto kultūra. Kas nenori būti kultūringas? Kas nenori būti sveikas?

Gydytojas R. Zekas

Respublikoje, su kurla lenktyniaujame

TEKSTILĖS MILŽINAS

Mogliovo V. Lenino cheminių pluoštų susivienijime baigtas statyti trečiasis štapelio gamybos kompleksas. Jo projektinis pajėgumas — 35 tūkstančiai tonų polietileno pluošto lavsano per metus. Derinant lavsaną su vilna, linu ir medvilne, iš tokio cheminio pluošto kieklo galima išsausti 175 milijonus kvadratinų metrų audinių.

Išvaldžius trečiąjį kompleksą, įmonės produkcija padvigubės. Tekstilės milžinas prie Dniepro neturės sau lygių Europoje.

BALTARUSISKI LIFTAI

Kas trečias tėvyninės gamybos liftas, sumontuotas gyvenamuosiuose namuose ir visuomeniniuose pastatuose, padaromas Mogillove. Dabar ruošiamas naujų pajėgumų techninė dokumentacija. Jie stos į rikiuotę atėinančių penkmetį. Įmonės produkcija padidės daugiau kaip trečdaliu, kasmet bus išleidiama 21 tūkstantis liftų su Mogilovo ženklu.

REVOLVERIS SAUDO... VINIS

Gomello analitinų prietaisų sukonstruoti padarė bandomąjį pavyzdį revolverio, kuriuo įkalamos vinys. Jis užtaisomas keičiamomis kasėtimis. Bandymai parodė, kad prietaisas per minutę įkala iki 150 vinių. Jį numaloma plačiai naudoti medinės taros gamyklose.

(ELTA)

Motosporto šventės akimirkos

Rytiniame miesto pakraštyje, prie Anykštos prigludusių kalnų abrailomis vingiuoja viena sudėtingiausių respublikoje motokroso trasa. Jau daugiau kaip dešimtį metų joje vyksta vieno iš penkių LTSR motokroso pirmenybių etapo varžybos, sutraukiančios daug dalyvių ir sirgalių. Tą dieną iš pat ryto tylia, siaurute kalnų gatvelę užplūdo tūkstančiai anykštėnų, svečių, trokštančių kuo arčiau prie trasos patekti, stebėti drąsiųjų sportą, kai į trasą galingais motociklais išsiveržia kelios dešimtys lenktynininkų, kai vienas kitas per greitį su motociklu net nuo žemės atsiplėšia, ar, važiuoja kaip cirke — ant vieno rato. (Nuotrauka kairėje).

Ziūrovai nebuvo abejingi

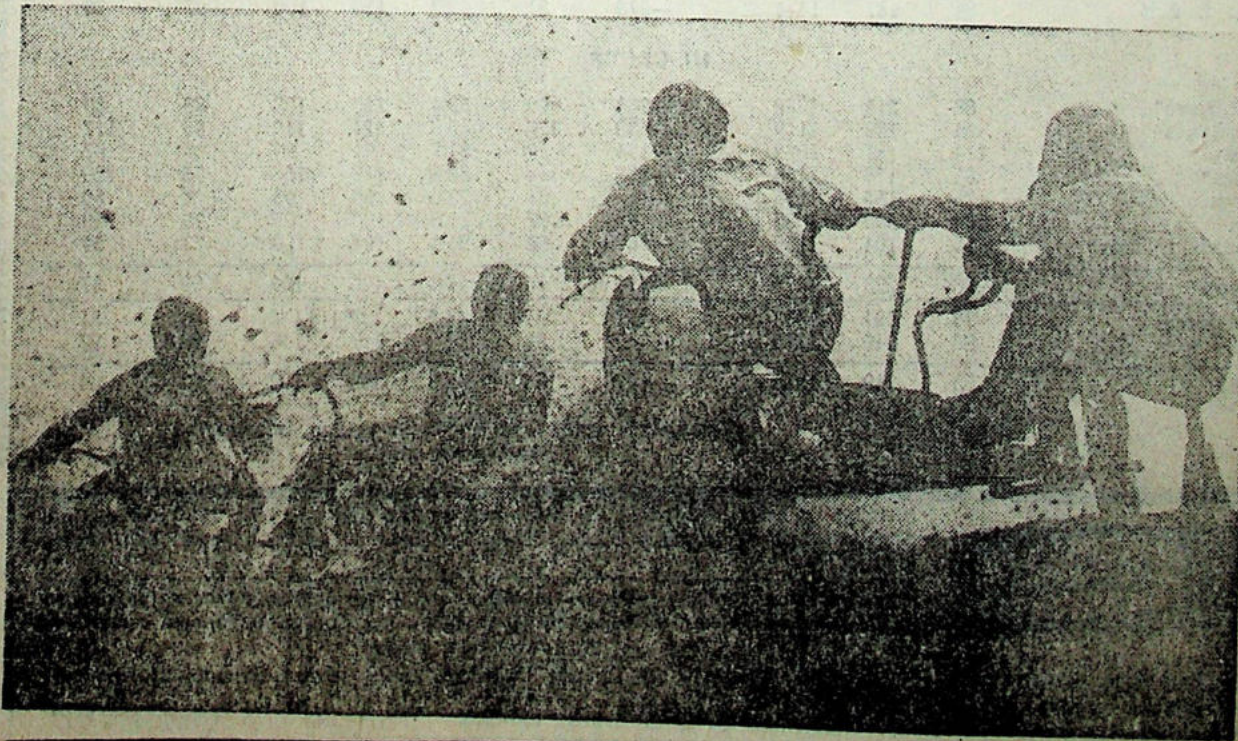
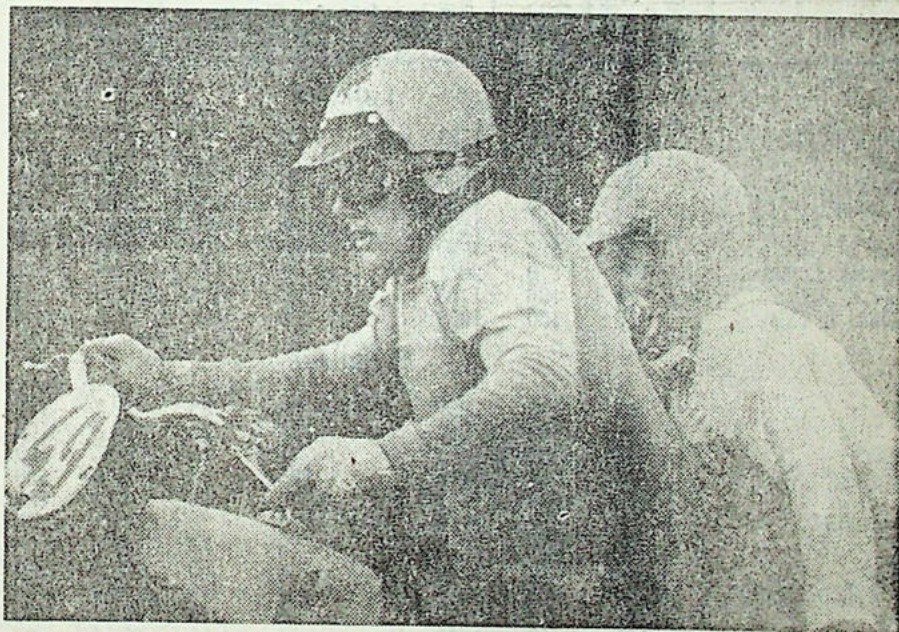
trasoje siekiantiems pergalės anykštėnams. Ypač daug aplovismentų susilaukė praeitų metų Pabaltijo daugiadienių motokroso pirmenybių čempionas, kandidatas į sporto meistrus Gintaras Petrauskas. (Nuotrauka viduryje) 125 kub. cm motociklų klasėje užėmęs antrąją vietą, jis papildė sportinių trofėjų kolekciją.

Bene įdomiausia buvo stebėti pačių galingiausių 1000 kub. cm motociklų su priekabomis varžybas. Ekipažas lenkia ekipažą, iš po ratų lekia atplėštos žemės grumstai... (Nuotrauka apačioje, dešinėje). Reikia drąsos, sumanumo ir daug daug prakaito išlieti per tą, rodos, trumpą užvažiavimo pusvalandį. Ir sutarimo su ekipažo draugu, kaip sutaria du

seni draugai. V. Cekuolis ir S. Mačys, kuriuos matome nuotraukoje dešinėje, šį kartą 20-ies ekipažų tarpe užėmusius penktąją vietą.

Motosporto sąjūdis įgauna vis platesnius užmojus, tampa populiariesnis, vis įspūdingesnės šios techninės sporto šakos šventės. Šiųmetinė ilgam išliks atmintyje žiūrovams bei Anykščių VJSTM bei STK sportininkams, užėmusiems Anykščių etape pirmąją, trečiąją vietas.

J. Junevičiaus tekstas ir nuotraukos

KELIAI ŽMONĖS

Anykščių VRS valstybės autoinspekcijos tablo 1980 m. liepos 1 d.

	1979		1980	
	Nuo metų pradžios	Per birželio mėn.	Nuo metų pradžios	Per birželio mėn.
Avarijų viso	28	10	40	12
T. sk. dėl girtų vairuotojų kaltės	5	3	10	6
Zuvo žmonių	2	—	6	2
Sužeista žmonių	25	10	32	13
Išaiškinta eismo taisyklių pažeidimų	1334	115	3004	484
Sulaikyta girtų eismo dalyvių	164	23	221	49

Lyginant su praėjusių metų pirmuoju pusmečiu, eismo saugumo būklė šiemet smarkiai pablogėjo: dvigubai daugiau avarijų įvyko dėl girtų kaltės, triskart daugiau žmonių žuvo, žymiai daugiau sužeista. Daugelio skaudžių avarijų kaltininkai yra jauni žmonės. Antai, kelyje Subačius — Troškūnai motociklo važiuojantis Vabalninko žemės ūkio techniko moksleivis, dabužietis V. Jurkėnas ir vežė draugą A. Slučką. Lėkdamas dideliu greičiu, jis nesuvaldė motociklo, nuvažiavo nuo kelio sankasos. A. Slučka

žuvo vietoje, o V. Jurkėnas mirė ligoninėje. Nepilnamečiai viešintiškis R. Jankauskas, pasiėmęs brolio motociklą, dideliu greičiu išlėkė iš kiemo į kelią, susidūrė su pravažiuojančiu motociklu. R. Jankauskas žuvo, o kitas motociklininkas sužeistas. Ir taip dvi avarijos pareikalavo trijų jaunų gyvybių. Jei nepilnamečiui R. Jankauskui būtų buvę šeimoje deramai išaiškinta, kad motociklas ne žaislas, bet transporto priemonė, nepavojinga tik prityrusiose rankose, jis ir dabar būtų gerėjęs gyvenimu. Jei V. Jurkėnas būtų

buvęs blaivus, vargu, ar jis būtų lėkęs dideliu greičiu vingiuotu grūntkelio. Siuo atveju V. Jurkėno ir Slučkos mirties, kad ir netiesioginiais kaltininkais yra tie, kurie nesulaikė vaikinų, leidę prieš kelionę apsinuodyti alkoholiu.

Vis didesnė avarijų dalis mūsų rajono keliuose įvyksta dėl girtų kaltės. Antai girta svėdasieškė traktorininkė V. Girmienė važiuojo traktoriumi keliu Paurišiai — Griepeliai ir susidūrė su taip pat girtu motociklininku K. Januškevičium iš „Už

taiką“ kolūkio. Motociklininkas sužalotas.

Meistras reguliuotojas iš Svėdasų kolūkio V. Jančys girtas motociklu išvažiavo iš šalutinio keliuko į pagrindinį Kupiškio — Utenos kelią ir pateko tiesiai po „Ziguliais“. Automobilis ir motociklas sudaužyti, o V. Jančys sužalotas.

Tai, kad per trumpą laiką tarp dvi avarijos įvyko dėl girtų Svėdasų kolūkio darbuotojų kaltės, turėtų kelti rimtą susirūpinimą ūkio vadovams, visuomeninėms organizacijoms ir ypač liaudies draugininkams. Juk šios avarijos ne mažesnių atsitiktinumų rezultatas. Reikalingas, kad Svėdasuose nepakankamai kovojama prieš mechanizatorių ir kitų darbuotojų girtavimą, nepakankamai principingai įvertinamas elgesys tų, kurie pažeidžia eismo taisykles, imdamos mirties, kad ir netiesioginiais kaltininkais yra tie, kurie nesulaikė vaikinų, leidę prieš kelionę apsinuodyti alkoholiu.

Taip jau dažnai būna: ir šeimos nariai, ir giminės, ir kaimynai ir netgi atsakingi darbuotojai atlaidžiai žiūri, kai žmogus girtas sėdasi prie transporto priemonės vairo. Atseit, gal nieko blo-

go neįvyks. O kai įvyksta nelaimė, kai žūsta ar sužalojami žmonės, tuomet visai choru šūkiauja, kad jie seniai to tikėjosi, kad seniai žinojo, jog tas ar kitas asmuo mėgęs girtas vairuoti transporto priemones. Tik niekaip nesupranta, kodėl to girtuoklio mliacija nelietusi?..

Reikia tiesiai pasakyti, kad prie kiekvieno mėgėjo ne laiku ir ne vietoje išgerti, nepristatysi milicijos pareigūno. Saugoti nuo besaikio alkoholio naudojimo, neleis-

ti girtam vairuoti transporto priemonės, privalo visų pirma artimieji, draugai, vietos draugininkai, atsakingi už transporto naudojimą asmenys. Tai jų pareiga, nes, kartu gyvendami, dirbdami jie visuomet gali sulaikyti stiklo žėgėją nuo neapgalvoto žingsnio. Tuomet bus mažiau avarijų pasekmių ir daugiau tvarkos keliuose.

A. Baltušis,
P. Šaltis,
N. Antanaitis

Jeį naudoji transporto priemonę pagal įgaliojimą

Neretai automobilio ar motociklo savininkas įgalioja naudoti transporto priemonę kitam asmeniui. Jei savininkas, kuris įgalioja kitam asmeniui naudoti transporto priemonę gyvena ir transporto priemonę užregistruota ne LTSR, tai asmuo, kuris pagal įgaliojimą naudojasi tokia transporto priemone, ir įgaliojimą, ir transporto priemonę turi užregistruoti tarprajoniniame registracijos poskyryje. Ten išduodamas ir mūsų respublikos transporto priemonės valstybinis registracijos numeris.

Jeigu įgaliojama naudoti transporto priemonę yra užregistruota mūsų respublikoje ir įgaliojimas išduotas mūsų respublikoje, tai įga-

lijimas įregistruojamas to rajono valstybinėje autoinspekcijoje, kurioje gyvena asmuo, pagal įgaliojimą naudojantis transporto priemone. Įgaliojimo, išduoto trumpesniai, kaip 1 mėn. laikotarpiui, registruoti nereikia. Visais kitais atvejais registraciją būtina atlikti ne vėliau, kaip per 5 paras nuo įgaliojimo datos. Visais atvejais įgaliojimas turi būti patvirtintas valstybinėje notarinėje kontoroje.

Anykštėnai pagal įgaliojimus gavę naudoti transporto priemones iš kitų respublikų, privalo jas registruoti Utenos tarprajoniniame registracijos poskyryje.

P. Šaltis,
A. Ciplys

ŽINIOS

APIE PIENO IR MĖSOS GAMYBĄ ANYKŠČIŲ RAJONO OKIUOSE 1980 m. liepos 1 d.

(pagal ekonominės grupes)

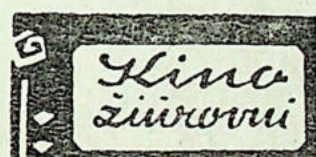
Ūkio pavadinimas	Bendroji pieno g-ba %, lyginant su 1979 m. tuo pačiu laikotarpiu	Primėšta pieno 100 ha ž. ū. a. cni	Primėšta pieno vidut. iš 1 karvės kg	+ padidėj., — su- mažėj. pieno (kg) palyginus su 1979 m. tuo pačiu lai- kotarpiu	Bendroji mėsos g-ba %, palygi- nus su 1979 m. tuo pačiu laiko- tarpiu	Pagaminta mėsos 100 ha ž. ū. a. cni	Pardavimo valsty- bei I pusmečio plano su papildoma užduotimi įvykdy- mas proc.		Parduota valstybei produkcijos proc. lyginant su 1979 m. tuo pačiu lai- kotarpiu	
	pieno						pieno	mėsos	pieno	mėsos
I GRUPE										
„Anykščių žilėlis“	101	279	1723	+ 22	93	71,3	108	121	97	81
„Gintaras“	100	268	1486	— 5	105	81,5	107	107	92	100
K. Staro	85	225	1290	— 289	83	36,3	104	102	79	77
„Lenino keliu“	96	336	1835	+ 4	104	93,9	108	125	102	101
Surdegis	107	191	1203	+ 78	76	21,2	102	91	109	77
„Svyturys“	98	388	1922	— 67	101	89,3	110	105	91	89
Sodininkystės t. ūkis	104	310	2041	+ 17	101	73,9	111	104	104	98
Raguvelės t. ūkis	88	186	1148	— 138	111	46,6	103	115	82	105
Staškūniškio t. ūkis	77	150	1209	— 335	39	17,6	107	77	68	39
II GRUPE										
Andrioniškis	88	175	1261	— 192	83	35,7	110	105	89	97
„Atėitis“	82	188	1227	— 368	71	39,3	105	119	71	73
„Atžalynas“	85	194	1194	— 232	62	35,5	109	73	86	72
„Aukštakalnis“	76	203	1172	— 325	74	37,8	108	94	73	78
„Aušra“	112	223	1357	+ 122	96	41,3	107	81	117	94
Cerniachovskio	95	221	1188	— 123	71	45,1	109	89	89	71
Kurkliai	96	239	1614	— 70	73	29,7	98	119	92	70
Levaniškis	96	251	1766	— 128	58	31,6	112	110	90	59
„Pirmyn į komunizmą“	95	283	1547	— 168	116	50,3	105	113	84	121
„Už taiką“	91	185	1122	— 119	62	29,3	105	108	85	60
„Vienybė“	110	191	1288	+ 34	99	37,4	92	111	106	97
Jakšiškio t. ūkis	84	187	1444	— 279	81	44,2	110	100	87	76
III GRUPE										
„Gimtoji žemė“	88	211	1338	— 233	90	52,4	110	103	83	89
M. Melnikaitės	94	128	1119	— 132	116	45,8	121	119	85	117
„Nevežis“	114	181	1372	— 164	89	31,7	91	99	*	87
„Puntukas“	81	178	1166	— 323	118	58,8	113	107	75	120
Skiemonys	75	186	1125	— 125	51	23,9	106	96	*	69
Svėdasai	104	300	1685	+ 42	97	86,6	103	105	96	99
Naujasodžio t. ūkis	75	104	1050	— 166	62	21,4	124	109	73	64
Kolūkiuose:	93	223	1375	— 115	86	47,3	106	104	89	87
Taryb. ūkiuose:	90	201	1433	— 128	82	44,8	112	113	88	81
Elmininkų eksp. ūkis	99	219	1385	+ 17	96	78,9	117	148	99,6	97
RAJONE:	93	219	1385	— 117	86	46,9	104	102	93	84

Valstybinės statistikos Anykščių rajono informacinė skaičiavimo stotis

Naujas registracijos poskyris

Nuo liepos 14 d. transporto priemonių registracijos klausimu mūsų rajono gyventojus ir ūkius, įstaigas, įmones, organizacijas aptarnaus Utenos tarprajoninis registracijos poskyris. Antradieniais ir ketvirtadieniais jis dirbs nuo 10 iki 20 valandos, trečadieniais ir penktadieniais — nuo 9 iki 17 val., o šeštadieniais — nuo 9 iki 18 valandos. Poskyrio adresas — Utena, Tarybų aikštė Nr. 8.

Egzaminų komisija, kaip ir iki šiol, dirbs Panevėžyje. A. Puzinas

„DEL MANO MIRTIES KALTINKITE KLAVĄ K.“

Klava Klimkova jau vaikų darželyje pradėjo siekti kažkokio pranašumo prieš kitus vaikus. Jau tada ji išmoko būti valdinga, nors prireikus galėdavo ir padėti kitiems. Jai atrodė, kad berniukas, o vėliau jaunuolis, vertas jos jausmo, privalo būti drąsus, protingas, dosnus ir visada, pasiryžęs pasiaukoti „širdies damai“. Būtent toks ir yra Serioža Sviridovas, visa širdimi pamilęs Klavą. Bet štai į gre-

timą klasę ateina Lavrikas, toks „kaip visi“, kuris nepanoro nulenkti galvos prieš „karalienę“. Jis pasiūlo Klavai draugauti kaip lygus su lygiu.

Toks yra šios „Lenfilmo“ kino juostos siužetas, sudominantis jaunimą jaudinančiomis problemomis.

„GAL PAVALGYTI SPINATŲ“

Siama čekoslovakų filmo pasakojama, kaip protesto riušis Neibaueris išrado at jaunėjų aparatą. Sis įvykis buvo pradžia ištiesos serijos nuotykių, įvykusių senstančiai kokelei-milijonieri, atvažiuusiai į Pragę pirkti aparatą ir dviems suklaimams — Liškai ir Zmanekui kurie nori pasinaudoti aparatu savo nešvarioms machinacijoms.

J. Pociūtė
Anykščių rajono kinų
direkcijos redaktorė

Redaktoriaus pavaduotojas
K. KAIRIOKSTIS

Mokytojai JANINAI
MATIJOSIENEI
Tegu nuoširdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, netekus brangaus tėvelio. Raguvelės aštuonmetės mokyklos profsąjunginė organizacija

STASIUI ZIBUCIUI
Tegu nuoširdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, mirus mylimai žmonai. Januškos, Paulukonai, Kiziai, Lukšės, Bernatoniai, Blauzdžiai, Baravykai

ROMUI SKARDZIUI
Tegu nuoširdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, mirus mylimam tėveliui. „Atėities“ kolūkio Aušros padalinio mechanizatoriai ir vairuotojai

234930 Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktoriaus 5-14-74, red. pavaduotojo 5-18-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiškų ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Коллективный труд» («Коллективный труд») — орган Аникшчяйского районного комитета КП Литвы и Аникшчяйского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)

Rinko Panevėžio spaustuva Anykščių skyrius, Pergalės 36. Spaudė Ukmergės spaustuvė, J. Janonio 31. Spausdinama rotacine mašina. Indeksas 87262. Išleista antradieniais ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11.243 Užsak. Nr. 1117